

25. szám.
 Junius 22-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárunknál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Az ülésszak bevégeztén.

Hazamegyünk, ergo hazamegyünk; —
 Ez ülésszak be van már rekesztve.
 A napszámot híven leszolgáltuk:
 Reggel kezdtük, s utolért az estve.

Lévén pedig most már Feierabend,
 Nem is illik több dologhoz látni,
 Harangszóra elhagyja a munkát
 Kőműves, ács, szőlőkapás; hát mi?

Igaz, hogy a szénánk nincs jó rendén,
 No de ünnep után visszajöjjünk,
 S majd felgyűjtsük, ha csak addig a szél
 Félvilágig szét nem hordja tőlünk.

Vásárfiát az otthon levőknek
 Tarisznyával hazavinni nincs mit:
 No de viszünk haza szép meséket,
 Madárlátta kenyeret és sifit.

Aztán az a szegény képviselő
 Nem lehet mindig az ország rabja,
 A magáé után is kell látni:
 Neki is lábán buzája, zabja.

Hát a birka! azt úsztatni is kell,
 És nyíratni indemnity mellett,
 Megvizsgálni az új korosztályból
 Hány tauglich, ki az idén ellett?

„Dejszen, ha eddig az *üres szalmát*
 Csépeztük, most csépeelnék már *magot*,
 S mielőtt a birkát úsztatnátok,
 Úsznátok ki, uraim, magatok.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mindig csak *Honvéd*, mindenüt csak *Honvéd*, is soha se nem csak cezer halunk mar, hogy Pesti Naplovéd. Mar nem elig, hogy olyan honvideknek, kik haboruban labukat othagytak, orszagozs költsigen mankokat csinyalatunk, mar megind aszt akarnak franya tigrisek, hogy olyan honvideknek izs, kik megmaratak, kel adnyi penziot, is a kik meghaltak, azoknak igirnyi emlikszobrot. Szerintem könyeb volna megholtaknak rendelnyi vitalitiumot, is illetben levöknek igirnyi epitaphiumot. De milyen pfficus tigrizs compania! Ük inditvanyt honvidek penzionalasa viget kezibe nyomnak vicepraesidensünknek, hogy olvason fel asztat Deak conferentiaba. Vicepraesidens megteszi nekik asztat. Mink szokazs szerint nagy füstnek miata nem halgatyuk praeambulumokat, mikor vicepraesidens elmond, hogyan jutota veszedelmezs projectum az ü zsebibe? csak halgatunk, mikor projectumot felolvas. Gondolunk: ez ministerializs propositio, vagyunk szokva nagyszerü meglepetisekhez, gondolunk ez izs az; is unanimiter kialtunk: „iljen! helyes! elfogadunk!“ Vicepraesidens latya, hogy van filreirtizs dologban, is kezd debacchalnyi: „urak! bizonyosan haz ros az acusticaja miata teczenek filreszavaznyi; inditvany nem gyün Duna partyarul, ki folyik Bajororszagon, Biesen keresztül, hanem gyün Tisza partyarul.“ — „Vagy ugy? no hat akor non vivat, nem helyezs, nem elfogadunk!“

Hanem vige migizs csak a lete dolognak, hogy honvidekrül gondoskonyi kel, de nem kivanhatunk orszagtul asztat, tehat tegyük magunk, s minyart következte subscriptio. Magam izs csak kiszurtam a tiz forintot. Ebül fundatiot csinyalok, kamatokat mindig kapitalishoz kel raknyi. Ilyenforma per anatocismum kitszaz esztendő mulva kit miliom ötszazezer forintra fel fog növekenyi kapitalizs, a kibül azutan sok honvidet lehet majd penzionalni. Olvastam esztet Pariser mysterienben.

De had mink mid kapjuk, kik alkotmanyt vizsavivtunk masoczor? A se volt bolondsag. A se jart minden megsantulazs is amputatio nilkül.

Kaptuk mi izs koronazasi emlikpinzeket.

Stabedli herek, varoskapitanyok, főpap urak akorakat, mint egy kecskemiti sajt, mink kipviselök akorakat, mint egy stockeraui lencse. Mikor odamentem elnöki utalvanyal emlikpinztarnok urhoz, pedig sietem, hogy első lehesek, mar akor tele volt szobaja, is sok kipviselő kolega valogata szakajtoban levő arany apropinzenben, hogy melyik nehezeb? Gondoltam, ez valo csak tigriseknek; is montam thesaurariusnak, hogy agya elő kosarat, mibül jobboldaliak fognak valogatnyi. Aszondot, hogy mind egyformat kapnak. No a mar nem igasag, hogy in izs csak akora kizs pinzt kapjam, mint a Madarasz barátom; in, a ki telescopium nagyito vigivel hoztam közeleb koronacziot, ü pedig telescopium kicsinyitő vigivel tavolitota asztat; neki csakugyan akora emlikpinz dukalna csupan, a mit microscopiumon meglathatya. Had a mind ekipen magamban zügolodok, is keresgetek szakajtokosarban pinzek közöte, valami franya tigrizs megkinalya engemet latakia-tubakal, szipantok egyet, s azal hefrprszki! nagyot prüszsentem. s aló! egisz emlikpinz gyüjteminy szitrepülte kosarbul egisz szobaba. Ugy kelete minden szegletbül öszekeresgetnyi.

Hanem a min igazan csudalkozom magamat, hogy mig mindig nem kaptam semifile ordot. Minden ismerösöm kapta mar; szinte szigyenlek magamat velük öszetalalkoznyi, hogy ilyen „keresztjaro“ hitben, ilyen „csillaghullas“ saisonban, se egy kereszt, se egy csillag velem nem tuta karamboliroznyi. Pedig elig irdemem volna ra. Kaphatnam aranypatko rendet, a miirt szalatom vasuttul lanczhidig legmagasb kocsik melete; kaphatnam arany lakat rendet, a miirt egisz orszaggyüilizs alata nem szoltam semit; kaphatnam arany kancso rendet, a miirt loyális toasztokal magamat anyiszor kitüntetem, vagy legalab izs egy par arany sarkantyut. Bizony ugy megbecsülüm, hogy mig iczaka izs, mikor csizmat lehuzok, sarkantyut extra labomra felkötnim, ugy alunam bene, minditig hatulrul magamat lefotografiaztatnam, hogy arany sarkantyurul ram ismerjenek, is hogy legalab a labamat hihatnam nagysagozs urnak!

No de quod differtur, non aufertur.

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Egy bécsi lap levelezőjétől.

No most már bizonyossá tehetem önt, hogy Magyarországon a legnagyobb fokot érte el a megelégedés.

Annyi rang és rendjel osztás képes volna a legbarbárabb népet is megszelidíteni.

Különösen a mágnási casinóban igen megnyugtatólag hatott a kedélyekre, hogy a Vadász és Versenylapok szerkesztője a nemesi rangra emeltetett föl; — a szerkesztő ugyanis a legbevégzettebb gentleman; kitünő műveltségű férfiú volt eddig is, számtalan mágnasokkal per tu, hanem azután nagyon genant dolog volt, mikor a cseh és porosz mágnások lejöttek a lófuttatásokra, s kérdezték, hogy ki ez a gentleman, a kivel most megismerkedtek, s aztán megtudták, hogy az még csak nem is „von.“ Ezen a törvényhozás rögtön sietett segíteni, a mint törvényhozásra képesített, s most már nem lesz a high life köreiben olyan shoking,

hogy nemes állatok, lovak és agarak élettörténetével egy plebejus kezei foglalkozzanak.

Biztos kútfőből tudom, hogy a kormány egy előterjesztvényt tart készen az országgyűlés számára, mely szerint hogy a nemzet a külföld előtt még nagyobb tekintélyre emeltessék, ezen túl minden nemes ember bárói méltóságra fog promoteáltatni. A mostani parasztok viszont mind nemes emberekké tételnek. Hát aztán kik lesznek jövendőre a parasztok? Kérdezi ön. Arról is gondoskodva lesz. Mert miután a zsidók olyan nagyon sürgetik az emancipatiót; hát az meg fog nekik adatni. Ugy de mi volna egy emancipált zsidó egyéb, mint paraszt. Tehát akkor a zsidók lesznek a parasztok, s rájuk nézve ez is nagy promotio lesz. „Wurden in den Bauernstand erhoben!“

Justus Lügewakker.

M e g é r t ü k . . .

Megértük ime, hogy bajtársainknak
Sírjára koszorúkat tűzhetünk,
Hogy a babért nem lopva kell kötöznünk,
S hogy a szabadban zenghet énekünk.
Mit oly sokáig tiltá kény hatalma:
Ime, rebegnünk a sírnál szabad ma.

Megértük azt is, hogy kik el nem estünk,
Honvéd nevünket mondanunk szabad,
Nem csüggedünk a jobb jövő fejében,
Éledni kezdünk szép remény alatt.
Miért sokáig bennünk' üldözének,
Bókolnak immár a honvéd nevének.

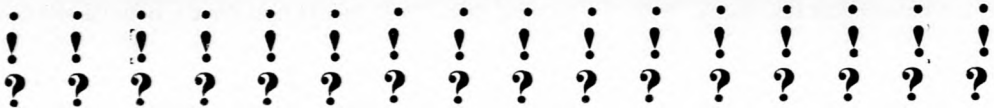
Megértük ime, hogy hős társainknak
Árvái éhen már nem vesznek el,
A csonka, béna nem koldul pirulva,
S az ép, erős, léhán nem vesztegel.
Kapát, kaszát a hősnek, a ki bírja,
S egy két garast, ki koldusnak van írva!

Megértük im, hogy a leggazdagabbak
Erszényt nyitottak a honvéd előtt,
És a jog, a melyért küzdött a honvéd,
Nekik, s a honnak szerze uj erőt.
Honvéd ki volt, az már ma büszke rája,
Nem bujdosó, van újra szép hazája.

Megértük im, hogy a király elismer.
Emlékszik ő, mint vívott fegyverünk,
De mit megértünk, mind kevés nekünk ez.
Gyors puska és karát kell mostan nekünk:
Hogy majd ha vész jön, honvédet találjon,
Ne elesigázott kapást a határon.

Megfogjuk érni nem sokára azt is,
Hogy a hon és király reánk szorul,
Ismét nekünk kell szétvernünk az ellent
Megtámadott hazánk határirul,
Aztán megint majd szépen eldobálnak,
Sorsunk az, a mi a czíttrom hajának.

Az ország kortese.

Ismét a réginéél vagyunk.

Elmult az ünnep, újra böjtölünk,
Elmultak immár a fényes napok,
A nagy toronynak kellő tetején
A legnagyobb korona nem ragyog.
Rég volt oly fényes nagy napunk.
Ismét a réginéél vagyunk.

Ledőltek a diadalívek is,
A tarka zászló serge nem lobog,
Házak falán nem csüing sok koszorú,
Üresek a tömve volt ablakok.
Elmult legfényesebb napunk,
Ismét a réginéél vagyunk.

Nem diszlenek a tarka szőnyegek.
Ledőltek a magas faoszlopok,
Elútazott a roppant néptömeg,
Lerontva a bukott néző padok.
Mint voltunk pestiek magunk
Ismét a réginéél vagyunk.

Lerombolák a diszes kis tribünt,
Hol a király a népnek esküdött,
A hangot a lég édesen nyelé,
Se jel, se hang nincs a falak között.
Gyermek nélkül komázgatunk,
Ismét a réginéél vagyunk.

Vándor. Régi barátám, az igaz, hogy a mióta nem láttalak, ugyan cifra lettél; de ugyan megvénültél.

A vár fokának sárga zászlaja
Sasával immár nem kedélykedik,
Duális színe delegálva, ott
Úlhetne tőlünk hosszú évekig,
Szegénynek mi békét hagyunk,
Ismét a réginél vagyunk.

A százezer aranyak sorsa az,
Hogy egy szabad pénztárba zárva van,
S a csonka honvéd s árva gyermeke
Honvédekert keres meg hasztalan;
„Hiszen mi mit sem adhatunk,
Mi is a réginél vagyunk.“

Kihirdették a nagy kegyelmet is,
S legjobbainkat még sem látom én,
Nem hisznek ugy, mint hitt Csernátoni?
Vagy nincsen itt jövőhöz szép remény?
Óh jertek, halljátok szavunk!
„Ismét a réginél vagyunk.“

Medrébe minden újra visszatért,
Csak a királydomb állja a sarát,
A pusztaságban, kedves fasorok
Zöld lombja helyett emlékül maradt.
Zöld lombot köporért adunk,
Ismét a réginél vagyunk.

Az ország kortese.

Egy futó pillantás egy ügyvéd életéből.

(Közli BÖGRE LAJOS.)

A még ki nem egészített Magyarország valamelyik helyhatósági területén volt és van egy lény, ki, bár tényleges életének nem csupán most adá legelső jelét, s élettörténeti naplójának hasábjait nem egy-két emlékezetes esemény lepi el, mindazáltal eddigelé még senki sem énekelte meg hős tetteit versben „ebben az esztendőben,“ a ponyvairodalom nagy kárára.

Az a nevezetes fiatal ember, kiről szólni akarok, nemcsak elevenen jött a világra, de a világban is igen eleven, mozgékony lény, mint Pó-Csikja. Termetére nézve köpezős, mintha vékában született volna; arca nyíló piros tulipán, melyet bármely választópolgár kalapjára odatűzhetett volna a kortesvezér; haja szöké-
ből a vörösbe játszva megy által, mely, mint lemenő nap a bérczek tetejét, — zománczos képét rózsapirral hinti be olykor-olykor jókedvének alkonyán; járása kissé sebes, nyelve még gyorsabb, mintha lépteit nemcsak utolérni, de elhagyni is akarná. Ez a fiatal ember igen nagyra született, s hogy nagyobbá nem lett, mint a milyen most, azt elmaradott növézésén kívül még az is okozhatja, hogy szülei és tanítói, lángfejét, vagy akarám mondani elméjét, későn vették észre, akkor, mikor már magától is kigyuladt, s eszmeszüleményeit, a fattyuhajtásokat mind elperzselé. Így aztán az ideai tisztviselőválasztás után sem lehetett más, mint mi azelőtt is volt, prókátor.

Ebben az állapotjában azonban sokaktól igen gyanus embernek tartaték, mert hogy vagy kellett, vagy nem, mindig sietett uton-utfélen, s még sem haladt; a kik jól nem ismerték, azt hitték felőle, hogy eljárása a perben is olyan iránytalan. Mióta pedig a szájkosarat a bakon Rómába vitték, s a nyelvet Smetterling ur nem kötőfékezheti, azóta a mi szájhősünk is folytonosan cseréli az eszméket, disputál és politizál. Most Deákot dicsőíti csupán azért, mert egy kevés ideig ő is volt deák, majd szívéhez nyulván, baloldalát nemcsak a jobbért, de még két vendégoldalért sem adná oda ezenfelül. Az újságok közt eleinte az 1848-at kedvelte szerfelett, majd később megtudván elvtelen társaitól, hogy a 48 még most sincs ki egészen, azt eldobá, s a szabad hajduk lapját, a „Magyar Újság“-ot betűzé azután szüntelen, melyből különösen a hirdetések tetszettek meg neki, már azért is, hogy azok minden korlát nélkül, a legszabadabb irányban vannak szerkesztve.

A Magyar Újság olvasásán kívül még leginkább gyanus színben tüntette fel őt piros képe és rubintos hajzata, melynek lángerejével még azokat is fel tudta

izgatni, kiket a természettudósok vérnélküli állatoknak mondanak. Épen ugy izgatott eljárásával, beszédével és tettével, miből, ha valaki még fejét is megpíllantotta, nem ok nélkül következtethette, hogy ezen ember nem lehet más; mint vagy a mesés lángszinü Piróp, vagy a mai kor legdühösebb vörös republikánusa, kitől, miután különben is prókátor ember, tartani lehet, hogy előbb utóbb perpatvart csinál, s felláztatja a kerekvilágot.

Eljövén azonban a koronázás napja, a koronázás napján eljött a szentlélek is, ugy a többek közt a mi emberünket is egészen megszállotta; s benne a szentlélek addig munkálkodott, míg emberünket egészen kiforgatta, s belőle új embert csinált.

Elgondolá magában, hogy ez a nap nagy nap, nem közönséges, mint a többi, ezen a napon, melyen ökröt sütnék, s a főpapok lóra ülnek, a gyalog paszuly felfutni, s még a saláta is nagyurak hasába menni kívánkozik, ezen a napon, melyen a nagyok napsugarakba, az apródok csillagpalástba, Beust báró smaragd pantalonba öltözött, illik, hogy ő is megváltoztassa nemesak eddigi gondolkozásmódját, hanem ruháját is.

Először is tehát demokratikus ruháját levetvén, német aristocratikus bő bugyogót huzott fel, azután rá bő blust vevén, mely inkább hagyja szellőztetni a hazai érzelmeket; lábait kölyök csizmába pólálva, mint egy magyar izraelita, elégtlenül sétálgatott alá s fel az utcákon, szelid békés érzelmeket táplálván kiengesztelődött keblében.

Midőn így járt, kelt mindenfelé, hirtelen egy régi ismerőse meglátja, s meghökkenve a nagy változáson, félve kérdeze tőle: „te vagy az a Döme, kit most látok, vagy talán valaki pajzanságból szélkelepce helyett, nadrágba rázott furkósbotot tett a malom tetejére?“

„Én vagyok barátom egészen testestől, de lelkestől nem, mert lelkelem egészen más, egészen új, tökéletesen átváltozott. És ezen nagyszerű metamorphosist csak egy pillanat óta tapasztalom; mióta a bugyogó rajtam van, azóta érzem, hogy én nem a régi forradalom után sovárgó republikánus, nem a dühös vitalkozó eszmeharcos, ok nélkül perlekedő, hanem jámbor, békés érzelmű, jobboldali férfi vagyok, kit már nemcsak a hatvanötös, de a hatvanegyes elaboratum is megnyugtatta, mely egyedül a volt államminiszter halvaszületett gyermeke, mely még most is megvan, de már nem él; — én többet nem vágyom sem 48, sem 49 után, beérem azzal, a mit kaptunk, s leszek békés osztrák polgár; így tán jobban megtarthatja a birodalom nagyhatalmi állását.“

— Es honnan e hirteleni változás, és mi ok indított a német ruha viseletre ?

— Hát barátom a eszió szerint az ember minden 7-ik esztendőben változik; épen hét éve annak, hogy ember vagyok, mert azelőtt — mint tudod — falusi kosta voltam, s emberségem hetedik évében akaratomon kívül megváltoztam.

Annálfogva eddigi szapora járásommal felhagyok, mert elhamarkodott gondolkozásomat higgadt eszmemenet váltotta fel, ezután nem úgy, mint eddig, vagy kell, vagy nem, hanem csak akkor szólok, ha kérdeznek, s a hasztalan disputákkal kortársaimat nem untatom.

Nem olvasom többet Ludas Matyit, nehogy valami táblabirói verekedésbe keveredjem, sem a Hétfeji Sárkányt, melynek csörgős kigyóra vásik a foga; a Magyar Ujságot pedig németre fogom fordítani, úgy, hogy a kormány is minden botránkozás nélkül elolvashassa; olvasom csak a Neue Pressét.

A magyar viseletre pedig nincs többé szükség, a király kibékült a nemzettel, s nem kell tovább demonstrálni. E német nadrág jó is, kényelmes is, divatos is; ebben járnak ezután a közösügyek képviselői, s a magyar delegátusok is.

— Hát ha már nem vagy republikánus, mért viseled továbbra is azt a veres bőrt képeden? még a német nadrágban is baj érhet érte, hogy olyan lázító színed van?

— Hát barátom, azt kénytelen voltam meghagyni képemem, mert hát tudod, én prókátor vagyok, a veres-sárga szín a róka, a legügyesebb és okosabb állat jelmeze, ezt az egyet mint prókátornak, mégis csak meg kellett hagynom czimernek.

Történeti adoma.

Az 1849-ik év elején, midőn a magyar kormány Debreczenbe menekült, Kossuthnál igen mulatságos jelenet adta elő magát.

Egy környékbeli együgyű földmivelőtől a kényes debreczeniek semmikép sem akarták elvenni az elronyosodott egyforintos bankjegyet.

Részint pajkosságból, részint a közönségessé vált eszménél fogva, mindenki azt tanácsolá neki, hogy vigye a bankót Kossuthhoz, majd ad az érte mást, jobbat.

A szegény ember nem vette tréfára a dolgot, s csakugyan azon ürügy alatt, hogy neki Kossuthnal fontos szólni valója van, a szokott időn kívül bebocsájtást nyert.

Kossuth elébe vezetettvén, imigy kezdé köszöntését:

„Szerencsés jónapot kívánok; megkövetem méltó ártossággal, kigyelmed légyen az a Kossuth?”

„Én vagyok jó ember — felelé az elnök — mivel szolgálhatok?”

„Hát bizony nekem nagy bajom akadt, — folytatá fejkavarás után, — ime egy rongyos bankóm van, lássa kigyelmed, nem akarják elvenni tőlem, pedig ez a kigyelmed bankója; azt mondták, jöjjenek veled kigyelmedhez, itt mást kapok érte.”

„Szívesen beváltom, jó öreg,” — s ezzel a bankjegyet kieséreltetett.

A paraszt megköszönte, s kevés gondolkozás után is még kérdé: „hát kérem ártossan, itthon van-e Kossuthné ifiasszony?”

„Nőm itthon van, mi szándéka van vele?”

„Tudja kigyelmed, én méhész gazda vagyok, kevéske mézzel kívánnék kedveskedni az ifiasszonynak,” s ezzel előhuzott subája alól egy csupor mézet, s megtisztelte vele Kossuthot.

T a l á n y.

Gazdag vagyok, de nincsen birtokom,

Se föld, se ház, se gyapjú, sem barom,

Arany — szobámba zárva nincs soha,

Mégis reá száll az idő moha.

Egy nemzet élén elsők közt vagyok,

És rám se néznek a dicső nagyok.

Báró vagyok de nem születtem annak,

S hitelbe a zsidók semmit sem adnak;

Még is van ám mindig mit költenem,

És még ehez van szűz becsületem.

Vallásom anyja szép Helvétia

S rajtam keresztet kelle látnia.

Bejárom a nagy ég csillagzatát,

Köszönti lelkem ott istent magát.

Leszálok a pokol mélységibe,

S repülök újra messze ízibe,

Elöttem a meny és föld nyitva van,

Egy helyre vágyom csupán hasztalan:

Szabad magyar gróf cifra terme zárva,

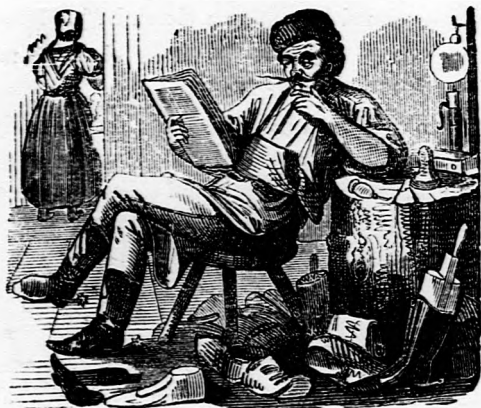
Nem is jut abba sem szegény, sem árva.

Arany legyen bár, fényem eltakarva,

Elöttem a gróf termét zárva tartja.

Az ország kortese.

Ama bizonyos esizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Mennék mi előbbre is, de
nem eresztjük magunkat.

— — Ad vocem „nyírás,“ miért kapott N. N. ur
aranygyapjas rendet?

— — (Hát kendnek van-e emlékpénze?) Van
hát. Az egész tükör hátulja ki van vele béllelve: —
magyar bankóval; az az igazi emlékpénz!

— — (Igaz-e, hogy a jobboldal leszavazta a teg-
nap-i országgyűlésen a honvédek mellett tett indít-
ványt?) Az igaz, hogy Tisza Kálmánnak a honvédek
érdekében tett indítványa leszavaztatódott, hanem az
nem igaz, hogy az országgyűlésnek az volna a jobbik
oidala, a ki az eféle indítványokat le szokta szavazni.
(Hát az igaz-e, hogy olyan képviselők is szavaztak a
honvédek ügye ellen, a kik maguk is voltak honvédek?)
Hát mi nem lehetetlen a nap alatt, kivált lefirhangozott
termekben? de már azt nem tudom megmondani, hogy
miért szökött a vér az ábrázatjokba: azt restelték-e,
hogy illetéknépen szavazának, vagy pedig azt, hogy
honvédek valának?

— — (Igaz volna az, hogy azokon a dunaparti
állványokon, a miket a tanács készített a koronázás-
hoz, olyan sokat nyertek?) Hogy sokat nyerhettek va-
lakik, azt onnan gyanitom, mert a város kasszája sokat
vesztett; már pedig a mi valakire nézve veszteség, az
más valakire nézve rendesen nyereség szokott lenni.

— — A városi képviselők minapi gyűlésében
egy buzgó tag azt indítványozta, hogy a koronázási
jegyzőkönyv szerkesztésére egy *egytagu* küldöttséget
kellene kiküldeni. Valjon az indítvány elfogadtatása
esetében hogyan választott volna magának elnököt és
jegyzőt az az egytagú bizottmány?

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 13. sz. 2-ik emelet.)

Mendemondák.

A koronázáskor sok helyen meglátszott Keresztur
Hogy hogy? Hát a nagy szorosságban az urak egy-
máson keresztül-kasul bukdoztak.

Czimeket és érdemjeleket nagyon sokan kaptak,
többek közt egy öreg borbély is, ki 18 éven keresztül
mindig hűségesen nyírt és beretvált.

Egy idő óta az ügyvédek élnek a legdrágább
nyalánksággal. Mivel? A stemplivel.

A magyar katonaságot csakugyan hazakivánta a
miniszterium; már itthon is van belőle egy gyalogez-
red. — Melyik? — a *Trafika*.

Hogy utolsó vagyonát is elpazarolja, most törvé-
nyesíti rosz fiát az az ember. Kicsodát? — *Steuert*.

Párisban egymást érik a fejedelmi *látogatások*. —
Ezek az isten kegyelméből fejedelmek nagyon jól tud-
ják a tiz parancsolatot, hogy *meglátogatják* az apák ál-
nokságait a fiakban.

A török pénzügyminiszter, a mint a mecsetbe
akart menni, az asszonyok által lováról lerántatva, a
mécsesbe esett. Ezek az asszonyok mindig kitalálják
most, milyen nagy darab tepertőt tehetnek a szappan-
nak való közé.

A „Bürgerfreund“ Deákot a béke Garibaldijának
nevezi. Csakhogy Garibaldi a békének csupán burgo-
nyatenyésztője.

Előfizetési föltételek

A Z „ÜSTÖKÖS“

1867. II-dik félévi folyamára.

Julius—septemberi negyedévre 1 frt 50 kr.

Julius—decemberi félévre 3 „ — „

Az előfizetési pénzek az „Üstökös“ kiadó-hivatalához, (Barátok-tere
7. szám) intézendők.

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Folák*.